

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z powództwa M. G. i O. w W.

przeciwko Instytutowi Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w W.

o przywrócenie do pracy, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, odszkodowanie związane z mobbingiem, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki M. G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 r., w sprawie z powództwa M. G. przeciwko Instytutowi Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w W., przy udziale O. w W., o przywrócenie do pracy, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, odszkodowanie związane z mobbingiem i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, oddalił obie apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 maja 2015 r. oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości skargą kasacyjną powódki. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych

(jednolity tekst: Dz.U. 2016 r., poz. 1511, dalej: u.p.u.p.), przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pracownikiem zatrudnionym w urzędach naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (w tym w Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu) na stanowisku kierowniczym i samodzielny (w niniejszej sprawie - głównej księgowej) jest każdy pracownik zatrudniony (niezależnie od formy nawiązania stosunku pracy) w takim urzędzie lub organie na stanowisku kierowniczym i samodzielny, podczas gdy w stanie faktycznym ustalonym w sprawie Sąd drugiej instancji winien był dokonać prawidłowej subsumcji polegającej na przyporządkowaniu prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (tj. tego, że powódka zajmowała stanowisko głównej księgowej u pozwanego w ramach zatrudnienia na podstawie umowy o pracę a nie mianowania) pod normę prawną określoną w art. 151⁴ § 1 k.p., przy uwzględnieniu § 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1982 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych oraz zasad nawiązywania z urzędnikami państwowymi stosunku pracy na podstawie mianowania (Dz.U. Nr 39, poz. 257 ze zm.), a tym samym Sąd drugiej instancji winien był uznać, że do powódki (w zakresie roszczeń o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych) zastosowanie ma art. 151⁴ § 1 k.p., co w konsekwencji doprowadziło do kolejnego naruszenia prawa materialnego; 2/ art. 151⁴ § 1 k.p., polegającego na jego niewłaściwym niezastosowaniu do sytuacji powódki, będącej pracownikiem zatrudnionym na stanowisku głównej księgowej (na podstawie umowy o pracę), podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny przez Sąd drugiej instancji (tj. fakt, że powódka była pracownikiem Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowniczym i samodzielny - głównej księgowej) powinien prowadzić do zastosowania powyższego przepisu, a tym samym oparcia rozstrzygnięcia (w zakresie roszczeń o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe) na przepisach k.p., a nie na podstawie art. 30 ust. 3 u.p.u.p. przy uwzględnieniu jednoznacznego stanowiska judykatury dotyczącego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych na stanowiskach kierowniczych, co w konsekwencji doprowadziło do braku rozpoznania przez Sąd drugiej instancji istoty sprawy w zakresie żądania wynagrodzenia za godziny

nadliczbowe należne stosownie do przepisu art. 151¹ § 1 k.p.; 3/ art. 94³ § 2 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyporządkowaniu przez Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną dotyczącą mobbingu i ustaleniu, że nie zostały wypełnione przesłanki zawarte w normie, podczas gdy w stanie faktycznym ustalonym w sprawie Sąd drugiej instancji winien był dokonać prawidłowej subsumcji polegającej na przyporządkowaniu prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (tj. że powódka pozostając w konflikcie z bezpośrednim przełożonym była celem ataków współpracowników mających na celu jej poniżenie i wywołujących u niej obniżoną ocenę przydatności zawodowej) pod normę prawną dotyczącą mobbingu (art. 94³ § 2 k.p.), a tym samym winien był uznać, że względem powódki stosowany był mobbing; 4/ art. 18^{3a} § 1 k.p. w związku z art. 18^{3a} § 5 pkt 2 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyporządkowaniu przez Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną dotyczącą zasady niedyskryminowania w zatrudnieniu i ustaleniu, że nie zostały wypełnione przesłanki zawarte w powyższej normie, podczas gdy w stanie faktycznym ustalonym w sprawie Sąd drugiej instancji winien był dokonać prawidłowej subsumcji polegającej na przyporządkowaniu prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (tj. że powódka będąc osobą, która „nie jest określona historycznie, ideologicznie i politycznie” była traktowana mniej korzystnie niż inni pracownicy, a także była celem ataków naruszających jej godność) pod normę prawną dotyczącą zasady niedyskryminowania w zatrudnieniu (art. 18^{3a} § 1, 3, 4 oraz 5 pkt 2 k.p.); 5/ art. 45 § 1 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyporządkowaniu przez Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod normę prawną dotyczącą bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę i ustaleniu, że nie zostały wypełnione przesłanki zawarte w normie, podczas gdy w stanie faktycznym ustalonym w sprawie przez Sąd drugiej instancji winien był dokonać prawidłowej subsumcji polegającej na przyporządkowaniu prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (tj. że w piśmie rozwiązującym umowę o pracę z powódką wskazano jedynie na utratę zaufania do niej w wyniku konfliktu personalnego z dyrektorem Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w G. M. G. bez dalszego sprecyzowania czy uzasadnienia) pod normę prawną dotyczącą

bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę (art. 45 § 1 k.p.). Ponadto skarżąca podniosła zarzut naruszenia prawa procesowego, mogący mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy: art. 278 § 1 k.p.c. i 290 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stwierdzenia związku przyczynowego pomiędzy dolegliwościami i schorzeniami powódki a stosowanym wobec niej mobbingiem, wypowiedzenia się przez biegłych, czy schorzenia, na które cierpi obecnie powódka, pojawiły się w okresie jej zatrudnienia u pozwanego oraz czy mają one adekwatny związek przyczynowy ze sposobem traktowania powódki w okresie zatrudnienia u pozwanego i atmosferą stworzoną przez pozwanego w stosunku do jej osoby, z uwagi na stwierdzenie, że do mobbingu nie doszło, podczas gdy w rzeczywistości miał on miejsce. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i orzeczenie co do istoty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu związanych z postępowaniem przed Sądami obu instancji oraz kosztów postępowania kasacyjnego; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej, w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, powstałe na kanwie zastosowania w stanie faktycznym niniejszej sprawy art. 30 ust. 3 u.p.u.p. przy jednoczesnym braku zastosowania art. 151⁴ § 1 k.p.: (-) czy hipoteza przepisu art. 30 ust. 3 u.p.u.p. stanowiącego, że „urzędnikom państwowym zatrudnionym w urzędach naczelnych i centralnych organów administracji państwowej na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych przysługuje wolny czas za pracę poza normalnymi godzinami pracy wykonywaną w porze nocnej oraz w niedzielę lub święto” znajduje zastosowanie tylko do urzędników państwowych oraz pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania, będących urzędnikami państwowymi w związku z zastosowaniem w stosunku do nich norm rozporządzenia, czy też do wszystkich pracowników zatrudnionych w podmiotach wymienionych w art. 1 ust. 1 u.p.u.p., bez względu na podstawę ich zatrudnienia, tj. bez względu na to, czy zatrudnienie tych

pracowników wynika ze stosunku mianowania czy też ich zatrudnienia na podstawie umowy o pracę; (-) czy urzędnikiem państwowym w rozumieniu przepisu § 1 pkt 2 rozporządzenia jest każdy pracownik zatrudniony na stanowisku wymienionym w § 2-4 rozporządzenia, czy tylko taki pracownik zatrudniony na stanowisku wymienionym w § 2-4 rozporządzenia, z którym nawiązany został stosunek pracy na podstawie mianowania, tzn. czy pracownik zatrudniony na stanowisku wymienionym w § 2-4 rozporządzenia na podstawie umowy o pracę a nie na podstawie mianowania jest urzędnikiem państwowym; (-) czy hipoteza art. 151⁴ § 1 k.p. znajduje zastosowanie do pracowników zatrudnionych w podmiotach wymienionych w art. 1 ust. 1 u.p.u.p w związku z § 1 pkt 2 rozporządzenia, w przypadku gdy pracownicy ci świadczą pracę na rzecz tych podmiotów na podstawie zawartej umowy o pracę a nie na podstawie mianowania.

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest również oczywiście zasadna z uwagi na naruszenia przez Sąd przepisów: art. 94³ § 2 k.p., art. 18^{3a} § 1 k.p. w związku z art. 18^{3a} § 5 pkt 2 k.p., art. 45 § 1 k.p. Autor skargi wskazał, że Sąd w sytuacji prawidłowo określonego stanu faktycznego zastosował właściwy przepis, jednakże w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym uznał, że nie zostały spełnione przesłanki do uznania bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę. Zdaniem powódki przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnia również naruszenie przez Sąd art. 278 § 1 k.p.c. i art. 290 § 1 k.p.c., przez brak uwzględnienia wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność związku przyczynowego zachodzącego między dolegliwościami i schorzeniami powódki a stosowanym wobec niej mobbingiem, co pozbawiło powódkę możliwości udowodnienia wysokości swojego roszczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać

w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011; z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08,

LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Co do przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11

kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Odnosząc się do sformułowanych przez skarżącą zagadnień prawnych wskazać należy, że sprowadzają się one do tego, że w ocenie powódki pracownik zatrudniony w podmiotach określonych w art. 1 ust. 1 u.p.u.p. na podstawie umowy o pracę (w niniejszej sprawie powódka zatrudniona na stanowisku głównej księgowej) a nie na podstawie mianowania, nie jest urzędnikiem państwowym w myśl przepisów tej ustawy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1982 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych oraz zasad nawiązywania z urzędnikami państwowymi stosunku pracy na podstawie mianowania (Dz.U. Nr 39, poz. 257 ze zm.), a zatem brak jest podstaw do stosowania wobec takiego pracownika art. 30 ust. 3 u.p.u.p., zgodnie z którym urzędnikom państwowym zatrudnionym w urzędach naczelnych i centralnych organów administracji państwowej na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych przysługuje wolny czas za pracę poza normalnymi godzinami pracy wykonywaną w porze nocnej oraz w niedzielę lub święto. Zdaniem autora skargi, w związku z tym wobec takiego pracownika zastosowanie powinien znaleźć art. 151⁴ § 1 k.p., co jest stanowiskiem odmiennym od przyjętego przez Sądy obu instancji. Z zaprezentowanym poglądem nie można się zgodzić, uwzględniając chociażby treść art. 46 powołanej ustawy i zawarte w nim odesłanie do przepisów regulujących status urzędników państwowych. Zgodnie z tą normą, przepisy art. 21-31 i 33 ustawy, a więc również wspomniany art. 30 ust. 3, stosuje się także do pracowników urzędów państwowych niebędących urzędnikami. W myśl zaś § 7 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1982 r., w uzasadnionych wypadkach na stanowisku samodzielnym można zatrudnić urzędnika na podstawie umowy o pracę, w szczególności jeżeli pracownik wystąpi z takim wnioskiem, a także w razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Z kolei stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jej autor nie przedstawił wyводу prawnego, wyjaśniającego, na czym polega kwalifikowane naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych przepisów, które doprowadziło, zdaniem skarżące, do wydania oczywiście niesłusznego wyroku, poprzestając na ogólnym stwierdzeniu, że Sąd dopuścił się rażącego błędu przez niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego i dokonanie błędu w subsumcji w sytuacji dokonania prawidłowych ustaleń i zastosowania prawidłowej normy. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto skarżąca stawiając zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. i art. 290 § 1 k.p.c. jako uzasadnienie dla przyjęcia skargi do rozpoznania, nie powołała się na określoną, konkretną przesłankę przedsądu. Nie stanowi takiej przesłanki samo naruszenie przepisów postępowania, a innej przesłanki na bazie tych przepisów nie sformułowano. Zauważyć tylko można, że Sąd drugiej instancji stwierdził, iż powoływany wniosek dowodowy został oddalony z uwagi na to, że dopiero ustalenie wystąpienia mobbingu uzasadniałoby dopuszczenie wskazanego dowodu, bowiem tylko wtedy miałby on znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Konkludując: wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.